

Trubadurul

Bogdan Boitan

Trubadurul

Din taina asta nimeni nu-i să-ți spună,
Ce-am îngropat în noi odinioară,
Și ieri și azi, țin drumul meu spre lună,
Chiar de-i mai întristată și mai goală.

Nici stele nu-s să-i încolțească taina,
Nici lacrimi deajuns s-o ispitească,
În plânsul lor să-și primenească haina,
La umbra unui paltin să renască.

Pierdută-n timp, în negura visării,
Îi țese universul haină nouă,
Trec galaxii ca valurile mării
Prin ochii ei ce strălucesc de rouă.

Un suflet gol, cine-ar putea să-l umple,
De îngeri ninși cu aripile-întinse?
E luna mea cernită sus, pe tâmpile,
Cu pleoapele de rouă-n floare prinse.

Unde-s actorii-n drama asta mută?
Trec doar fantome-n cânt de șansonete,
Le număr, sunt puține peste sută,
Aud doar zgomot, zarvă și flașnete.

Și strig la lună, știu că ești acolo,
Nu-i muritor ca să-ți dezlege taina!
Mai simți cum strâng cu brațele-amândouă,
Când luneca ușor, pe umeri, haina?

Se arăta atât de simplă, goală,
Cu spatele cambrată-n nevăzut,
Mă pironea în ochii ei de smoală,
Împărtășindu-mi setea cu-n sărut.

Ah, luna mea ce strălucești în taină!
De-ai fi avut o soartă muritoare,
Puteam și noi purta aceeași haină,
Ne ridicam din vise pe picioare.

Ți-aș fi slujit sub crivăț și sub zloată,

Pe roibul meu cu tină pe grumaz,
Iubirea ne-ar fi fost averea toată,
Dar au rămas doar lacrimi pe obraz.

Dar tu stai sus și strălucești aiurea,
Te risipești cu nopțile-n jăratec,
Mai cântărește, poate-ți lepezi firea,
S-ascuți cum suflă vântul singuratic.

Un trubadur uitat în călimară,
Un exilat închis în Alcatraz,
Rămân să-ți scot ca-n fiecare seară,
Din lira mea, acorduri de topaz.

@BFB